

vil det så sige, at mennesker, der har skrevet slutsedler og indleveret skøder, ikke rigtig ved, hvor de står? Det kunne jeg godt tænke mig at få afklaret.

Og så vil jeg også godt spørge ministeren, hvad statens udgift som sådan egentlig er ved at foretage tinglysningerne. For det har jo en vis interesse at få at vide, hvis der er omkostninger af en størrelsesorden som den, forslaget nævner, for det offentlige, så er der jo en eller anden forstandig forklaring på, at man vil gennemføre det. Men hvis ikke udgiften er f.eks. mere end 500-600 kr., så er det, som jeg indledningsvis sagde, en ny skat.

Derfor er vi indædt imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Til Venstres ordførers oplysning kan jeg sige, at mobiliteten i Danmark i øjeblikket er den største siden 1993, og i hvert fald under den tidligere regering var den på lavpunktet. Der er sket en stigning i huspriserne gennemsnitligt på 40 pct., så omkostningerne til tinglysning er altså kun en mindre del.

I øvrigt kan jeg oplyse Venstres ordfører om, at tinglysningsomkostningerne er mindre end gebyret, som kreditforeningen tager, når de går hen og ordner sagen for hushandlerne.

John Vinther (KF):

Det er tydeligt, at den afgiftspakke, som regeringen har aftalt med SF, skal ses som udtryk for traditionel socialdemokratisk økonomisk politik.

I stedet for at gribe ind over for det offentlige forbrug – det, der i virkeligheden var brug for – ja, så vælger regeringen og SF at gribe ind over for det private forbrug. Og med vanlig fantasifuldhed så er det igen bil- og boligejerne, der skal være syndebukke og holde for.

Finansministeren har varslet forringelse af rentefradragsretten, og det lovforslag, vi her behandler om forhøjelse af tinglysningsafgiften, kan heller ikke ses som andet end et element i regeringens klapjagt på bil- og boligejerne.

Forslaget er i hamrende strid med regeringens egne målsætninger. Regeringen har selv peget på, at udgifterne ved salg og køb af egen bolig er for store, og regeringen har selv peget på behovet for at få nedbragt disse udgifter. Hvad gør regeringen så? Det modsatte. Man kommer med et forslag, der fordyrer det at handle egen bolig.

Jeg synes også, det er kritisabelt, at man med dette forslag ikke gør noget for at få fremmet mobiliteten i det danske samfund, ikke alene hvad angår arbejdsmarkedet, men også hvad angår det at tilpasse sit boligvalg efter aktuelle behov. Det her vil være medvirkende til at hæmme mobiliteten på boligmarkedet. Også det burde være i strid med regeringens egne målsætninger.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte lovforslaget, og vi vil arbejde imod det, så godt vi nu kan.

Jes Lunde (SF):

Partier, der interesserer sig for landets økonomiske udvikling, er jo nødt til en gang imellem at være parat til at justere den økonomiske politik. Når vi vurderer, at der er en risiko for overophedning af økonomien, når vi vurderer, at der er en risiko for, at vi får betalingsbalanceunderskud igen, ja, så er vi jo nødt til at kigge på mulighederne for at bremse lidt op.

Det ligger i prognoserne, at det private forbrug kommer til at stige temmelig markant fra 1997 til 1998. Vi ved også, at ejendomspriserne i øjeblikket stiger med 10 pct. om året, og dér kan man jo frygte, at en del af de ejendomsværdistigninger bliver omsat i privat forbrug.

Ja, faktisk er det sådan, at hvis bare en lille del af de værdistigninger bliver omsat i privat forbrug, så får vi massive problemer på betalingsbalancen. Lad mig bare minde om situationen midt i 1980'erne, hvor man i løbet af 4 år havde en udvikling på betalingsbalancen, der sagde minus 12, minus 18, minus 28, minus 36 mia. kr. Så galt gik det i midten af 1980'erne.

Den situation ønsker vi selvsagt ikke at gentage i Danmark, og derfor er vi nødt til hele tiden at holde øje med tingene og være parat til økonomisk at gribe ind, når det er nødvendigt. Det er i det lys, vi skal se den aftale, der blev indgået, hvor vi indkræver i alt 2,3 mia. kr. for at dæmpe forbruget en anelse, og vi prøver så også målrettet at gribe ind på de steder, hvor vi mener, folk har råd til at betale de penge, vi skal have fat i.

Man kunne selvfølgelig have lavet en helt generel skatteudskrivning, hvor man havde taget fra alt og alle. Det var vi imod fra SF's side. Når der var lavet en skattereform, som gav de største skattelettelser til de højeste indkomster, så syntes vi, det var uholdbart at gå ud og hente pengene tilbage igen fra kassedamen, fra alle lavtlønnede. Det ville vi ikke.